

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ב"ה

תיק 1078146/13

בבית הדין הרבני הגדול ירושלים

לפני כבוד הדיינים:

הרב יעקב זמיר

המערערת: פלונית

נגד

המשיב: פלוני (ע"י ב"כ עו"ד עמוס צדיקה)

הנדון: איזונים בצו הרחקה בין זכות צד לפרטיות לבין זכויות משנהו ושמירת הסדרי
השהות

החלטה

במסגרת החלטתי הקודמת קבעתי החרגות לצו להרחקת המשיב מבית המערערת:

1. המשיב רשאי לבוא עד לפתח בית המערערת לצורך לקיחתו או השבתו של הקטין, בנם המשותף, בהתאם להסדרי השהות שנקבעו בהחלטות בית דין קמא (העומדות בתוקף כל עוד לא קבע בית דינו אחרת).

באומרי "בהתאם להסדרי השהות" רצוני לומר: א. במועדים התואמים את שנקבע בהסדרים אלה (טענה לשינוי ממועדים אלה על בסיס הסכמה גרידא תקבל רק על בסיס הסכמה כתובה); ב. בכפוף לקביעת בית הדין כי האב ייקח את הילד מבית האם או יחזירו לשם (בהתאמה) ולא ממקום אחר (וגם כאן, טענה לשינוי בהסכמה תקבל רק על בסיס דברים שבכתב).

2. ככל שמבקש המשיב לבוא אל בית המערערת לצורך לקיחת הקטין או החזרתו, שלא "בהתאם להסדרי השהות" (כהגדרת מונח זה לעיל), בשל הפרת הסדרי השהות (כהגדרה הנ"ל) או סירוב של המערערת לשיתוף פעולה, יגיע המשיב למקום בלויית עו"ס או שוטרי משטרת ישראל.

המערערת מבקשת לשנות מהאמור בנימוקים של חשש מהמשיב.

נזכיר כי לעת עתה אין לפנינו אסמכתאות לטענת המסוכנות וכי בית דין קמא המכיר את הצדדים לא מצא לנכון להורות על הרחקה כלל, כי הטענות טענות שבגינן התבקשה ההרחקה עסקו בפגיעה בפרטיות שאומנם חמורה היא וכפי שהבהרנו אך אינה אלימות ומסוכנות ממשית והדבר מצריך איזונים בנוגע לצווי הרחקה וכל שכן כשהללו עלולים לפגוע בהסדרי השהות ובייחוד שעה שלמשיב הייתה תשובה גם לטענות על אותה פגיעה (תשובה שממנה נגזרו האיזונים שבצו), נזכיר גם כי יש בחומר שבתיק גם יסוד לחשוש שטענות המערערת מניפולטיביות הן.

אף שנוסח הצו ברור נבהיר שוב למען הסר ספק כי לא הותרה למשיב גישה אל בית המערערת לצורך הסדרי השהות אלא:

בהתאם להסדרי השהות שנקבעו בהחלטות בית דין קמא (העומדות בתוקף כל עוד לא קבע בית דינו אחרת) [...] במועדים התואמים את שנקבע בהסדרים אלה

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

[...] בכפוף לקביעת בית הדין כי האב ייקח את הילד מבית האם או יחזירו לשם (בהתאמה) ולא ממקום אחר (וגם כאן, טענה לשינוי בהסכמה תתקבל רק על בסיס דברים שבכתב).

ככל שזו אכן הקביעה כעת אין מקום לשינוי מהוראות הצו שכן משמעות הדבר היא שינוי – ללא דיון – בפרטי ההסדרים שנקבעו, דבר שאין לו מקום כלל ובוודאי לא בתיק רגיש זה.

אם לא זו הקביעה השרירה כעת – אין ההיתר אמור בה וממילא אין צורך לשנותו.

אשר להיתר השני – בידיה של המערערת לשתף פעולה ושלא להפר הסדרים וממילא לא יצטרך המשיב להגיע לביתה ולא יחול ההיתר האמור, ובכל מקרה היתר זה שסויג בהגעת המשיב מלווה בשוטר או עו"ס ודאי אינו עילה לחשש כלשהו.

נוכח כל האמור אין כל עילה או הצדקה לשינוי משקבעתי בצו.

מסקנות והוראות

א. הבקשה נדחית.

ב. לפנים משורת הדין לא אשית הפעם הוצאות משפט אף שמדובר בבקשת סרק מובהקת – ולא הראשונה בתיק זה.

עם זאת לסבלנות כלפי הטרחת בית הדין שוב ושוב בבקשות סרק, ולרבות בעניינים שכבר ניתנו בהם החלטות וללא שיחול שום שינוי בנתונים, ובזכוז זמנו השיפוטי – יש גבול. בהגשת בקשות נוספות כאלה בית הדין יטיל על המערערת הוצאות לטובת אוצר המדינה בהרכב מלא ולפי שיקול דעתו.

ג. החלטה זו מותרת בפרסום בהשמטת פרטיהם המזהים של הצדדים.

ניתן ביום י"ג בתשרי התשפ"א (1.10.2020).

הרב יעקב זמיר

עותק זה עשוי להכיל שינויי ותיקוני עריכה